Влада - Радам !

Голос України

Газета Верховної Ради України № 69 (819) ♦ Четвер, 14 квітня 1994 року ♦ Ціна договірна

У Президії Верховної Ради України

12 квітня під головуванням І.С. Плюща відбулося засідання Президії Верховної Ради України.

Розглянуто питання про попередні підсумки виборів народних депутатів України. З інформацією виступив голова Центральної виборчої комісії І.Г. Ємець. Було повідомлено, зокрема, що, за попередніми даними, під час виборів та повторного голосування обрано 337 народних депутатів. Тобто є конституційна більшість народних депутатів, при якій новий парламент може працювати. В тих округах, де народних депутатів не обрано, повинні пройти повторні вибори відповідно до закону.

Відзначалося також, що під час виборів та повторного голосування в Україні перебувало понад 600 офіційних спостерігачів від іноземних держав та міжнародних організацій. Вони в цілому позитивно оцінили вибори як такі, що були вільними і демократичними, проходили при високій активності громадян. Разом з тим Центрвиборчком має ще розглянути чимало заяв та скарг, які надійшли з місць, і прийняти відповідні рішення.

Президія вирішила провести заключні пленарні засідання Верховної Ради нинішнього складу 22 квітня. Затверджено кошториси видатків на підготовку та проведення виборів Президента України та депутатів і голів сільських, селищних, районних, міських, районних у містах, обласних Рад.

Прийнято постанову про Положення та Опис ювілейної медалі «50 років Перемоги у Великій Вітчизняній війні 1941—1945 рр.»

З метою прискорення роботи по кодифікації українського законодавства, залучення до обговорення проектів кодексів «юридичної громадськості, здійснення правової експертизи утворено Національну кодифікаційну комісію.

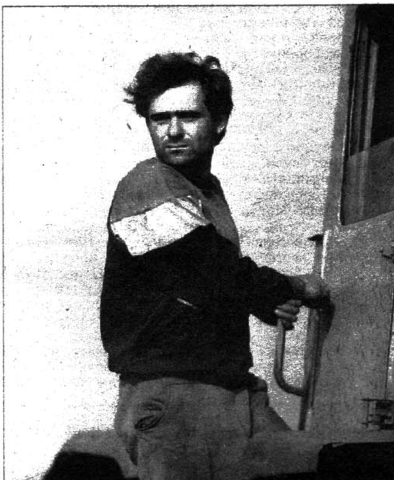
На засіданні розглянуто інші питання державного життя України.

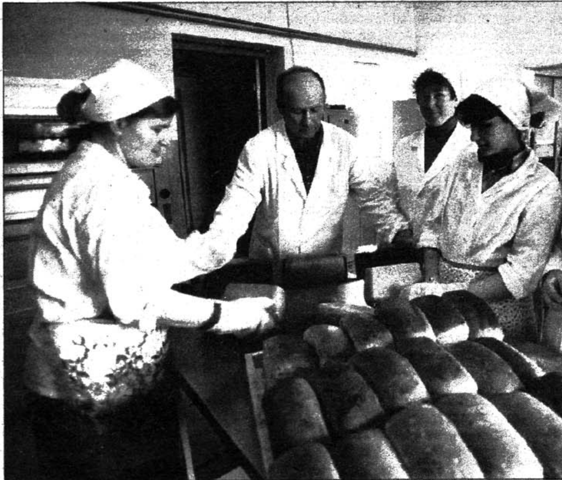
У космос — з порожніми кишенями

12 квітня у Кабінеті міністрів з нагоди Всесвітнього дня авіації та космонавтики відбувся брифінг, у якому взяли участь віце-прем'єр-міністр В. Шмаров, генеральний директор НКАУ В. Горбулін, президент Національної АН України Б. Патон, поважні представники космічної галузі.

Про проблеми намагалися не говорити. Навіть цифра 0,3 відсотка, що виділяється з бюджету на розвиток космонавтики, з вуст В. Шмарова прозвучала дуже природно. Так само спокійно говорили про досягнення минулих років, створення наземної інфраструктури, будівництво супутника зондування, який планують запустити у 1996 році, та супутника зв'язку — у 1997. Випадково В. Горбулін прохопився, буцімто за перший квартал НКАУ отримало тільки п'яту частину виділених коштів.

Отож, з яких джерел фінансуватиметься побудова космічного майбутнього України, поки що не відомо. А оскільки на брифінгу було оприлюднено і величезний список наших досягнень у цій галузі, можна стверджувати: якщо ситуація не покращиться, нам буде що втрачати.

САМІ СІЮТЬ, САМІ ЖНУТЬ, САМІ Й ХЛІБ СОБІ ПЕЧУТЬ

Весняний день рік годує. Проста й незаперечна хліборобська істина, яку добре пам'ятають трудівники Березоворудського радгоспу-технікуму. Тож і докладають усіх зусиль, щоб нива родила щедро.

Узимку механізатори сумлінно готували техніку до весняно-польових робіт, встигли-таки зробити все вчасно й до пуття. А нині від зорі й до зорі весело гуркочуть потужні агрегати в полі. Триває сівба ранніх ярових, готують площі під цукрові буряки, кукурудзу, городину.

— Хлопці працюють на славу, — розповідає директор Березоворудського радгоспу-технікуму Олександр Володимирович Котенко. — Ні на годину не спадає трудове напруження. Серед правофлангових — і молодий механізатор Юрій Іванько (на знімку). Усі усвідомлюють: встигнемо посіяти на високому агротехнічному рівні — земля потім віддасть сторицею. А вродить у нас, то й держава буде заможніша. Це — закономірно.

Бо хліб насущний — усьому голова. Він щодня на нашому столі. Ще донедавна хліб в село возили з райцентру. З перебоями, почасти глевкий, несмачний. Терпіли-терпіли таку наругу в Березовій Рудці та й терпець увірвався. Спромоглися придбати міні-пекарню, запустити самотужки. Село має нині щодня свіжий хліб.

І дешевший, і смачніший. Одне слово, свій. У цьому неабияка заслуга завідувачки пекарні Галини Байдук, оператора Володимира Байдука, пекарів Надії Ревун, Ольги Соловей та Ольги Ревун, які працюють дружно й на совість (знімок праворуч).

Олександр ПІСКУН.
Пирятинський район
Полтавської області.

Фото С. КОВАЛЬЧУКА.

Продиктовано в номер

Консультації по ЧФ тривають

Перший заступник міністра оборони України, начальник Генштабу Збройних Сил України А. Лопата й заступник міністра оборони України І. Біжан провели для акредитованих в Україні дипломатів брифінг з приводу інциденту, який стався в Одесі між підрозділами Одеського ВО та ЧФ. А. Лопата надіслав телеграму до МО Росії, в якій просив зупинити вихід судна «Челекен» з Одеси до остаточного з'ясування обставин. Намагався зв'язатися з міністром оборони РФ П. Грачовим його український колега В. Радецький. Він надіслав П. Грачову телеграму, в якій було викладено суть конфлікту і позицію МО України. Відповідь П. Грачова виказала повну необізнаність з обставинами і навмисне перекручення фактів. Так, П. Грачов у своїй телеграмі назвав «Челекен» російським судном.

На пропозицію МО України 12 квітня у Києві розпочато консультації між міністерствами оборони України та Росії та пошуки шляхів розв'язання проблеми ЧФ. У складі делегації РФ — Головнокомандувач ВМС Ф. Громов та посол з особливих доручень Ю. Дубінін. Українську делегацію очолив заступник міністра закордонних справ Б. Тарасюк. Першого дня сторони не дійшли до якихось угод. 13 квітня консультації продовжено у Севастополі.

Потрібні активність і консолідація

Конгрес національно-демократичних сил (КНДС) оприлюднив заяву щодо останніх подій в Одесі, в якій підкреслено, що «вивезення обладнання з одеської бази збіглося із розпорядженням Президента Російської Федерації про створення російських баз на території держав СНД». На думку КНДС, таке ставлення до України є нехтуванням Акта про незалежність, порушенням норм зовнішньополітичної концепції та воєнної доктрини, а отже, «визріває переконання, що в гамі проблем, які повинна розв'язати українська влада, дві — найактуальніші: запуск економічних реформ та зміцнення безпеки держави». А далі в заяві КНДС сказано: «Вичікувальна позиція Президента й уряду, радикалізація та поляризація суспільних настроїв, конфронтаційне спрямування інформаційної агресії з боку Російської Федерації ставлять Україну на небезпечну грань. Сьогоднішня ситуація змушує владні структури України до активної діяльності, а національно-демократичні та центристські сили... — до консолідації перед загрозою імперських зазіхань».

Співробітництву — міцніти

Протокол про культурне співробітництво між Україною і Баварією на 1994—1995 роки був підписаний у Мюнхені. Свої підписи під ним поставили міністр культури України І.Дзюба і віце-прем'єр, міністр освіти, культів, науки і мистецтва Баварії Г.Цейетмайр. Документом передбачено здійснення ряду конкретних заходів. Зокрема, йдеться про дальший розвиток зв'язків між бібліотеками і музеями. Відбудеться обмін театральними колективами. Німецька сторона надасть допомогу у реставрації пам'яток нашої культури, влаштує у Києві виставку творів мистецтва.

Могли б і порадитися...

Міністерство закордонних справ України заявило, що висловлює жаль з приводу того, що розвиток подій у Боснії і Герцеговині призвів до застосування сили. Під загрозу були поставлені миротворчі сили ООН, у тому числі український батальйон. Українська сторона з розумінням ставиться до ситуації, яка постала в цьому зв'язку, але незадоволена тим, що з нею не було проведено необхідних консультацій. Україна сподівається на дальше мирне розв'язання конфлікту на Балканах політичними методами. Ця позиція була викладена на брифінгу в МЗС України.

Весна — 94

Землю не обдуриш

Незабаром на півдні Сумщини розпочнуться весняні польові роботи. Про те, як підготувалися до них хлібороби, розповідає начальник обласного управління сільського господарства і продовольства Олександр ЦАРЕНКО.

— Нещодавно на одній з усеукраїнських нарад керівник дуже високого рангу сказав, що невелика біда, коли цьогорічна посівна з ряду добре відомих причин може бути зірвана. Мовляв, у незалежній Україні є важливіші завдання. На жаль, це позиція не одного високопоставленого чиновника. Вся державна політика в галузі аграрного виробництва, по суті, зорієнтована не на піднесення сільського господарства, а на його розвал.

Може, надто різко говорю, але як інакше пояснити факти? Скажімо, постановою Кабінету міністрів під державні контракти області виділено на проведення посівної 54 тисячі тонн дизпалива і 30 тисяч тонн бензину. А маємо на сьогодні відповідно 4,2 тисячі і 1,3 тисячі тонн. У зв'язку з цим змушені розробляти екстраординарні заходи щодо економії пального. Тільки на чому тут заощадиш? Не пересівати ж озимі (пошкоджено майже третину площ)? Чи, може, зовсім перестати удобрювати землю? Але ми вже й так скоро скотимося до рівня природної врожайності ґрунтів. Якщо у кращі часи вносили по 150 кілограмів добрив на гектар, то цього року — вп'ятеро менше.

Щоб виконати весь комплекс робіт, області потрібно 2,5 трильйона карбованців. А у господарств на рахунках — лише 4 мільярди. Я вже не кажу про те, що багато де колгоспникам не видавали платню ще з грудня.

Що ж до готовності, то всю посівну та ґрунтообробну техніку відремонтовано, маємо вдосталь власного насіння, зерна. Та з огляду на реальну ситуацію ілюзій у видах на майбутній урожай не плекаємо. За прогнозами фахівців, він буде приблизно на 30 відсотків менший від торішнього. Землю не обдуриш.

Віталій МАКСЮТЕНКО.

Суми.

Хто рано встає...

Уже скільки років поспіль у Тучині Гощанського району одержують чудові врожаї зернових і технічних культур, високі надої молока і прирости на відгодівлі тварин. Ось і нині так. У деяких господарствах ще не розкривали кагати, а в «Тучинському» повним ходом садять картоплю.

— Сорт австрійської селекції «Остара», — розповідає директор осподарства Микола Зінчук, — щороку дає прекрасні врожаї — до 400 центнерів з гектара. Звичайно, за умови якнайранішої посадки і дотримання відповідної технології...

Торік, коли багато колгоспних керівників плакалися, що немає бензину й солярки, у Тучині одержали з гектара по 53 центнери зерна, майже по 500 центнерів цукрових буряків, виробили на 100 гектарів сільгоспугідь по 1000 центнерів молока і по 340 центнерів м'яса...

— Можна б жити, — продовжує Микола Пилипович, — якби рідна держава не накидала на шию зашморг. Подумати тільки: 14 видів платежів змушене робити господарство! Торік ми виробили продукції на 5,5 мільярда карбованців. На заробітну плату використано лише 0,5 мільярда, а податків сплатили 1,5 мільярда карбованців. Як же у таких умовах розвиватися селу?

Сергій МЕЛЬНИЧУК.

Рівненська область.

ГЕРОЇ КРИМУ — ДВА ДІБРОВИ

У першій половині квітня 1944 року війська IV Українського фронту та Окремої Приморської армії розпочали наступальну операцію визволення Криму від фашистських окупантів. Їхній наступ підтримували моряки Чорноморського флоту і Азовської військової флотилії. Бойові завдання виконували також кримські партизани. 11 квітня було визволено Керч, через два дні — Сімферополь. Незабаром рухомі з'єднання вийшли на підступи до Севастополя, де запеклі бої точилися ще майже місяць...

Близько півмільйона наших солдатів і офіцерів брали участь у боях за Крим. Півмільйона прізвищ!.. І треба ж — на цій сплюндрованій ворогом землі зійшлися двоє українців Діброви і обидва стали Героями Радянського Союзу, хоча й воювали в різних куточках півострова.

Кирило Дібров, родом із Краснокутя на Харківщині, як і всі матроси, котрим випало служити на флоті в передвоєнний час, віддав йому п'ять літ. Лише півроку пожив удома, як почалася війна. І знову — безкозирка та матроський тільник. Але цього разу — вже не море, а суша, точніше — морська піхота. Брав участь у багатьох десантних операціях, ходив у тил ворога, захищав і визволяв чимало місць Чорноморського побережжя. У лютому сорок третього старший матрос Дібров був учасником десанту в Новоросійськ на «Малу Землю». Саме тут, після успішного бою, з морськими піхотинцями зустрівся нарком ВМФ М.Кузнецов. Дізнавшись, що Дібров на флоті уже вісім років, адмірал присвоїв йому офіцерське звання.

Молодший лейтенант Кирило Дібров, прийнявши взвод, знов поринув у бій. Цього разу його десант відбувся до Керченського порту. У сміливій сутичці морські піхотинці знищили 13 вогневих точок, три артбатареї, не одну сотню ворожих солдатів. Цей подвиг і ліг в основу клопотання командирів про нагородження Діброва Золотою Зіркою Героя.

Інший Дібров — Пилип Давидович — корінний донбасівець. Як і його одноармілець, перед війною встиг одслужити в армії, сьорбнути окопного лиха на фінській війні, за яку його нагороджено орденом Червоної Зірки. З перших днів Вітчизняної — теж на передовій. Брав участь у боях на Правобережній Україні, яку з болем залишав під натиском гітлерівських полчищ.

...На початку квітня 1944-го, коли війська генерала Толбухіна готувалися завдати нищівного удару у Криму, капітан Пилип Дібров прийняв командування не зовсім звичайним батальйоном. Його бійцями стали, окрім власних солдатів і командирів, 147 штрафників, які прибули сюди з різних частин фронту. Цілком зрозуміло, що завдання перед цим підрозділом ставилися особливо тяжкі й складні: «грішники» мали або загинути, або змити неславу своєю кров'ю.

На початку другої декади квітня капітан Дібров одержав наказ разом із батальйоном висадитися на півострові. Доля усміхнулася комбатові: він успішно здолав Перекопську затоку, вийшов у ворожий тил в районі селища Новий Казимбай. Батальйон швидко дістався до Воронцовки, чим посприяв прориву оборони ворога на Перекопі та Ішуні. Наслідок рішучого рейду бійців Діброва теж був неабияким: знешкоджено 16 автомашин із озброєнням, чимало живої сили, захоплено сто кулеметів, взято в полон майже триста гітлерівців. За особисту відвагу Пилипові Давидовичу присвоїли звання Героя Радянського Союзу. З усіх 147 штрафників зняли судимість, їм вручили ордени та медалі.

Пізніше капітан Дібров визволяв Севастополь, де також виявив мужність і відвагу, про що свідчить орден Червоного Прапора на його грудях. Бойовому офіцерові було доручено забезпечення Ялтинської конференції глав держав антигітлерівської коаліції.

Після Перемоги Пилип Давидович продовжував службу в армії. Демобілізувався підполковником. З того часу мешкає у Білій Церкві.

Ми зателефонували героєві Криму, запитали, чи збирається він на свята до пам'ятних місць.

— Безперечно, хотілося б побувати на Ішунських позиціях та Сапун-горі, — відповів Дібров. — Є й запрошення. Але ж роки... Щойно розміняв дев'ятий десяток... Та й дорога надто далека. У Київ восени, може, й приїду, якщо, звичайно, запросять.

Побажаймо Героям Дібровим, усім ветеранам — визволителям Криму у добрім настрої і здоров'ї зустріти піввіковий ювілей визволення України.

Володимир ЖУКІВСЬКИЙ.

ПОСТАНОВА ЦЕНТРАЛЬНОЇ ВИБОРЧОЇ КОМІСІЇ ПО ВИБОРАХ ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ

Про порядок перевірки дотримання вимог Закону України «Про вибори Президента України» щодо збирання підписів на підтримку претендента на кандидата в Президенти України

Відповідно до статті 27 Закону України «Про вибори Президента України» Центральна виборча комісія **постановляє:**

Затвердити порядок перевірки дотримання вимог Закону України «Про вибори Президента України» щодо збирання підписів на підтримку претендента на кандидата в Президенти України та направити його окружним виборчим комісіям.

Голова Центральної виборчої комісії І.ЄМЕЦЬ.
Секретар Центральної виборчої комісії І.ЦЕЛУЙКО.

м. Київ,
6 квітня 1994 р.

ПОРЯДОК

перевірки дотримання вимог Закону України «Про вибори Президента України» щодо збирання підписів на підтримку претендента на кандидата в Президенти України

1. Підписні листи подаються для реєстрації до окружної виборчої комісії, в межах округу якої проводилося збирання підписів, претендентом на кандидата в Президенти України або уповноваженими ним особами, уповноваженими особами політичної партії (виборчого блоку), ініціативної групи виборців не пізніш як за 50 днів до дня виборів Президента України.

2. Голова, його заступник, секретар або черговий член окружної виборчої комісії по виборах Президента України, якими приймаються підписні листи, в присутності осіб, що їх подають, вибірково здійснюють попереднє встановлення:

а) відповідності підписних листів зразку, затвердженому Центральною виборчою комісією по виборах Президента України, а також у разі самостійного тиражування листів, наявності відповідного дозволу, як це передбачено частиною четвертою статті 25 Закону;

б) зазначення у підписних листах відомостей про претендента на кандидата в Президенти України (прізвище, ім'я та по батькові, рік народження, професія, посада (заняття), місце роботи і проживання, партійність);

в) наявності у підписних листах відомостей про осіб, які збирали підписи (прізвище, ім'я, по батькові, домашня адреса, № телефону), їх особистих підписів та записів про загальну кількість підписів виборців;

г) зазначення у підписних листах необхідних відомостей про виборців, які підтримують претендента (прізвище, ім'я та по батькові, число, місяць та рік народження, місце проживання (домашня адреса), № і серія паспорта або іншого документа, що посвідчує особу), наявності особистих підписів виборців та дат підписання;

д) дотримання вимоги Закону щодо наявності в одному підписному листі підписів мешканців лише одного населеного пункту (частина друга статті 27).

При цьому, якщо виявляться недоліки в оформленні підписних листів, особам, що їх подали, пропонується вилучити відповідні листи для їх виправлення. У разі їх незгоди вилучити окремі листи про це складається акт, а усі подані листи приймаються і подаються на розгляд комісії, яка вирішує питання в порядку, передбаченому частиною п'ятою статті 27. Про реєстрацію підписних листів особам, що їх подали, видається довідка (на їх вимогу).

3. Окружна виборча комісія має право перевірити відповідність оформлення підписних листів вимогам Закону з питань, перелічених у пункті 2 цього Порядку, правомочність осіб, що збирали підписи (вони повинні бути виборцями, тобто відповідати вимогам, передбаченим частинами першою та четвертою статті 2 Закону, і мають бути уповноважені претендентом або іншими суб'єктами виборчого процесу, зазначеними в пункті 1 Порядку), а також згідно з положеннями частини третьої статті 27 Закону, вибірково перевірити достовірність підписів виборців, що підтримують претендента.

Для цього члени комісії, а також за її дорученням інші особи в порядку, передбаченому частиною шостою статті 17 Закону, можуть використовувати відомості відповідних підрозділів місцевих органів внутрішніх справ, інших державних органів, зустрічатися з громадянами, зазначеними у підписному листі, одержувати пояснення від виборців, що збирали підписи, суб'єктів виборчого процесу, перелічених у пункті 1 цього Порядку.

При перевірці встановлюється:

— достовірність відомостей, зазначених у підписних листах;

— правомірність громадян ставити свій підпис на підтримку претендента (громадянство України, досягнення 18 років, дієздатність);

— додержання виборцем вимоги Закону щодо підпису тільки на одному підписному листі лише стосовно одного претендента.

Якщо один і той же виборець підтримав більше одного претендента, то всі його підписи вважаються недійсними. Недійсними вважаються підроблені та насильно зібрані підписи, при цьому наявність порушення повинна підтверджуватись письмовою заявою виборця, якого примусили підписатися або за якого зробили підпис.

У разі невідповідності поданих підписних листів вимогам Закону «Про вибори Президента України» окружна виборча комісія не пізніш як на третій день після їх прийняття сповіщає про це осіб, які їх подали. Виправлені або додаткові підписні листи подаються до окружної комісії не пізніш як за 45 днів до дня виборів Президента України.

4. Після перевірки відповідності оформлення підписних листів вимогам Закону окружна виборча комісія не пізніш як у п'ятиденний строк складає про це протокол. До протоколу додаються окремі думки у письмовій формі членів комісії, які не згодні з прийнятим рішенням (якщо вони є).

Протокол разом з підписними листами не пізніше наступного дня надсилається до Центральної виборчої комісії по виборах Президента України.

Секретар Центральної виборчої комісії по виборах Президента України
І.ЦЕЛУЙКО.

Якорі, що забезпечать плавучість і рівновагу

ПРОГРАМА ВИХОДУ З ХАОСУ

ГОЛОВНА мета першої фази економічних перетворень — створення основних умов переходу від нинішнього хаосу до впорядкованого, а не вільного ринку. Бо відстоювати вільний ринок — це не що інше, як політичний авантюризм, який виходить за рамки здорового глузду. Останніми роками ми руйнували планову економіку і «творили» стихійну ринкову з адміністративним підвищенням цін, що пан Є.Гайдар чомусь назвав лібералізацією. В результаті перейшли не до ринку, а від бідності — до злиднів. До нової економіки потрібно йти не через руйнування виробництва, а через його модернізацію.

Наступною метою є макроекономічна стабілізація, особливо істотне зупинення інфляції та утворення позитивного сальдо у зовнішній торгівлі.

На першому етапі має бути незначне поліпшення кількісних показників і, що головне, деяке покращення якісних показників (щодо доступу держави до валюти, створення рівних умов для підприємництва усім формам власності). Треба підкреслити, що виконання програми можливе лише за повної консолідації суспільства, а це потребує грунтовно поставленої роз'яснювальної роботи стосовно мети й методів реформи.

Серцевиною заходів у напрямі до реформи є:
— впорядкування і збалансування цін;
— лібералізація зовнішньої торгівлі;
— макроекономічна стабілізація (особливо грошова та фінансова);
— приватизація.

Упорядкування цін — це передусім лібералізація цін (яка вже у значно викривленому вигляді відбулася) на товари першої потреби. Державне регулювання, пов'язане з дотаціями частини цін на життєво потрібні товари й послуги, слід послаблювати — ці дотації протягом року-півтора мають бути зменшені з 15 відсотків до... 3 відсотків валового національного продукту (ВНП). Дотації робити з коштів, отриманих в основному від приватизації (це диктує відповідні порядок і швидкість проведення приватизації).

Під збалансуванням цін мати на увазі співвідношення цін, наприклад, між промисловою і сільськогосподарською продукцією. Конкретний приклад. До 1990 року для того, щоб купити бурякозбиральний комбайн, треба було посіяти, зібрати і здати на перероблення цукру буряків з 6 гектарів. А сьогодні для купівлі цього самого комбайна потрібно виростити і продати цукрові буряки вже... зі 100 (ста!) гектарів. Це нонсенс, за яким криється, вибачте, непрофесіоналізм, або злочин проти українського села.

ЛІБЕРАЛІЗАЦІЯ зовнішньої торгівлі. Ідеться про ту лібералізацію торгівлі, яку провадили до сьогодні (лібералізація — читай пограбування держави одними і бар'єри для інших).

Якщо економіка закрита, то вона ніколи не дожене передові економіки й постійно відставатиме. А якщо вона розкрита і не має захисту, зовнішня конкуренція її швидко зруйнує. (Це дуже добре видно на прикладі колишньої НДР, де навіть стомільярдні річні ін'єкції не допомагають розв'язати цю проблему). Отже, економіку потрібно якимось чином захищати. Тут є два способи: девальвація і традиційні засоби — державне мито, кількісне обмеження імпорту, державна підтримка експорту тощо. Цю «суміш» заходів треба правильно «змішати». Девальвацію, зокрема, доповнити іншими важелями: деяким митом і впровадженням деяких нетарифних заходів. Приміром, визначити умови, за яких імпортовані автомобілі мають відповідати стандартам Європейського співтовариства. Цій нормі не відповідають і наші автомобілі, але ж ми перестанемо ввозити «автомобілі-консервні банки», що придатні лише для помийної ями. Але такі заходи потребують безпомилкової структурної політики. І якщо ми не знаємо, що таке структурна політика, то нічого навіть намагатися ці заходи здійснювати (це стосується останніх складів нашого уряду, які з економікою «віталися» із-за рогу).

Що ж потрібно зробити насамперед?

По-перше, провести виважену, прораховану девальвацію купона (це підвищить конкурентоспроможність вітчизняних товарів на внутрішньому ринку і збільшить експорт).

За глибокої девальвації (а вона нині, після «дебільної» ревальвації, особливо потрібна) захистити економіку від девальваційної спіралі. Цього досягають через обмеження витрат (скорочують на певний час витрати на науковоємні дослідження, бо від них не можна очікувати віддачі миттю, а витрати будуть постійно). Далі — обмежити зростання зарплати (захід тимчасовий, непопулярний, але вкрай потрібний). Крім цього, мають бути встановлені бар'єри від проникнення в обіг коштів, виручених від приватизації. Щоправда, все це призведе до звуження внутрішнього ринку і не повинно тривати довго, бо після оживлення економіки може стати обмаль платіжних засобів. Тому треба дуже чутливо спостерігати за зміною динаміки економіки і приймати виважені, не волюнтаристські рішення з коректування основи програми. Реструктурування політики обмеження деяких інвестицій та зарплат піддавати кількісному і якісному аналізу із зворотним зв'язком, щоб не впливати на обсяг продажу на внутрішньому ринку і не обмежувати експорт.

По-друге, зменшити перелік товарів на експорт, на які потрібно квоти і ліцензії, спростити порядок їх отримання, що знизить корупцію і хабарництво у цій сфері.

Дуже чутливо потрібно ставитися до експорту нашої сировини, дбаючи про наступні покоління, життєве середовище тощо, враховуючи також і реальні наші потреби та ефективність експорту сировини.

По-третє, впровадити стовідсотковий контроль за поверненням валюти в банки України від проведення експортних операцій. Терміново розробити механізми і юридичну базу для недопущення «виживання» валюти за межі держави і повернення уже «відомої» валюти назад.

По-четверте, відновити максимально торгівлю зброєю. Адже всі втрачені нами ринки зброї зайняті «миролюбними» США, Швецією, Ізраїлем і т. ін.

Нарешті, п'ятдесятивідсотковий обов'язковий продаж валюти проводити за реальним курсом. По отриманні Національним банком України кількості валюти, достатньої для здійснення солідної валютної політики, частку обов'язкового продажу валюти зменшувати.

ГРОШОВА політика. Основною метою для кожного центрального банку є стабілізація грошової одиниці, а це насамперед стабілізація курсу, і утримання інфляції за допомогою монетарних важелів на мінімально можливому рівні.

Для цього потрібно:

а) зупинити будь-яку і під будь-яким виглядом емісію;

б) зменшити дисконтні ставки і лімітувати процентні ставки кредитів;

в) збільшити обов'язкові мінімальні резерви всіх комерційних та інших банків;

г) організаційно забезпечити дійове функціонування валютного ринку;

д) провести грошову реформу вже у другому півріччі 1994 року;

є) заборонити паралельний обіг іноземних валют на території держави в тому числі й домогтися його жорсткого виконання;

е) надавати комерційним банкам готівку в обмін на їх цінні папери з можливістю майбутнього викупу:

Усе це дасть можливість на першому етапі обмежити появу «зайвих» грошей в обігу та заглушити підпільну торгівлю валютою.

ФІНАНСОВА політика. Вона мусить мати яскраво виявлений реструктивний характер, тобто обмежити фінансування з бюджету, особливо дотації збитковим підприємствам, щоправда, це повинно стосуватися деяких перспективних підприємств державного сектора. Після досягнення дефіциту бюджету в розмірах 2—5 відсотків фінансову політику змінити на більш помірну, скоріше нейтральну.

Величезна потреба назріла у зміні податкової політики держави, яка має стимулювати усі види підприємництва (особливо виробництва), залучення іноземного капіталу, розвиток базових галузей виробництва (особливо сільськогосподарського з його переробними галузями), енергетики тощо. Для цього треба спростити податкову систему, ввести прогресивний податок на прибуток, єдиний, залежно від якості землі, податок на землю, знизити ставки деяких інших податків тощо.

Поліпшення «самопочуття» бюджету неможливе без радикального зменшення чисельності й піднесення ефективності роботи державного апарату.

ПОЛІТИКА в галузі заробітної плати. На першому етапі (6—9 місяців) — виразна реструктивна політика щодо заробітної плати. Виходимо з того, що переважна частина підприємств перебуває ще в державній власності, і їх поведінка, особливо стосовно заробітної плати, не відповідає умовам ринку. Тому як винятковий інструмент використовувати державне регулювання заробітної плати, суть якого в тому, що встановлюється вектор зростання зарплати на квартали. Підприємства, які перевищать цей вектор, будуть оштрафовані. Цей вектор зростання зарплати стосується всіх форм власності.

Складовою частиною політики в галузі зарплати є встановлення реального рівня мінімальної зарплати, який відповідає життєвим потребам людини. Соціальна політика держави мусить забезпечити прожитковий мінімум безробітним, а також впровадження нової системи соціального забезпечення, основаної на утворенні й використанні цільових фондів.

СТРУКТУРНА політика (в т.ч. приватизація).

У загальному вигляді приватизація складається з виняткових і звичайних заходів.

1. Проведення малої приватизації здебільшого через відкриті аукціони.

Малу приватизацію спрямовувати не тільки на зміну кількості малих приватних підприємств. Це має стимулювати мале приватизоване підприємство так, щоб були декларовані й втілені не лише основні права власності, а й підтверджено відповідальність за отримане майно. Щоб це майно не стало предметом загальної і постійної торгівлі (як це робиться сьогодні). Приватний сектор стане в цьому разі прикладом дисципліни та успіху для державних підприємств і для суспільства загалом.

2. Проведення великої приватизації.

У великій приватизації потрібно виконати певні умови. По-перше, дати менеджменту 10—15 відсотків акцій підприємств (це не стимулюватиме його до штучного розвалу підприємств перед приватизацією, що ми спостерігаємо нині). По-друге, проводити приватизацію у стислі терміни (це не дасть часу менеджменту «розтягнути підприємства «по хатах», бо не все ще вкрадено).

Велика приватизація вкрай потрібна, особливо тому, що належить розукрупнювати наші велетні-заводи, а це директивно не завжди правильний шлях. Адже великі підприємства сподіватимуться на знайомих в уряді замість того, щоб обновляти товари. Це, власне, природно як в Україні, так і в Америці. Самим фактом проведення швидкої приватизації і ліквідації великої частки держсектора, підтримкою середнього і дрібного підприємництва (скажімо, ротаціями з фонду у зв'язку з безробіттям за створення нових робочих місць, пільговими податками, безоплатним розподілом або дешевим продажем землі для відкриття малих та середніх виробництв і послуг, зниження дисконту банкам, які дають довгострокові кредити малим і середнім суб'єктам підприємництва) тощо ми покажемо людям конкретні й наочні приклади поведінки в умовах ринку.

3. Розроблення і здійснення державної енергетичної, економічної, сільськогосподарської і продовольчої політики. Потрібно переходити від екстенсивного до інтенсивного ведення сільського господарства. Сьогодні в Україні втрати сільськогосподарської продукції сягають 60 відсотків, тоді як у цивілізованих країнах максимальні втрати — 5 відсотків. Зважте, який це потенціал навіть без збільшення врожайності. Підвищувати продуктивність праці за рахунок сучасних технологій і обладнання, поліпшити ставлення до праці (тобто піднести робочу дисципліну, на селі і в місті, але не лозунгами, а економічними важелями).

Перероблення сільськогосподарської продукції наблизити до місця її вирощування, причому той, хто виробляє продукцію, має бути її цілковитим власником.

Питома енергетична вага у загальній вазі нашої продукції така велика, що не йде ні в яке порівняння з іншими цивілізованими країнами. На одиницю ВНП в Україні витрачається майже в 10 разів більше енергії, ніж у розвинених країнах. У ВНП 87 відсотків становить виробництво засобів виробництва і озброєнь і лише 13 відсотків — споживча продукція. А має бути все навпаки.

Ще в 70-ті роки в більшості цивілізованих держав завдяки економічним важелям досягнуто зниження енергоспоживання на 40—60 відсотків. А у Великобританії, наприклад, засновано фонд енергозабезпечення, що інвестує енергозбережені технології.

Тільки розумна й радикальна державна екологічна програма допоможе відродити чисті українські чорноземи, наші ліси й річки (податки і штрафи, передбачені законом за забруднення довкілля мають бути більші за зиск від шкідливого виробництва).

4. Утворення умов для розвитку сфери послуг.

Розвиток сфери послуг, сервісних служб пом'якшить удар у зв'язку з безробіттям. Причому в розвитку сфери послуг треба розрізняти: а) послуги, в яких зацікавлені люди; б) послуги, в яких має потребу держава (тут дуже важливо ліквідувати державну монополію — послуги деяких видів транспорту, охорони здоров'я, освіти, судочинства тощо).

5. Закриття нерентабельних виробництв і перерозподіл фінансових та людських ресурсів до сфери послуг, будівництво нормальних доріг тощо.

Слід підкреслити, що без розроблення і впровадження спеціальної програми захисту від проникнення коштів, отриманих в результаті приватизації, до сфери обігу, не може бути й мови про стримання інфляції і недопущення девальваційної спіралі.

До виняткових моментів структурної політики належить конверсія військової промисловості (частину цієї і окремої програми треба фінансувати з бюджету, частину — з коштів підприємств).

ЯКЩО ми хочемо, щоб Національний банк був справді незалежний, а штаб реформи також дійовий і незалежний, тоді потрібно, щоб його працівники були поза політикою і, що дуже важливо, щоб вони не належали до «партії влади», хоча без дійового співробітництва з нею досягти успіху в проведенні реформ практично неможливо.

В Україні має вистачити коштів для залучення потрібних спеціалістів з-за кордону, створення їм умов для продуктивної роботи.

І останнє. Наша держава має право на успіхи, бо в ній родючі землі (25 відсотків світових площ чорноземів), працьовиті й дуже терплячі люди. Сьогодні в Україні ми утверджуємо авторитет Держави, пошану до Закону й Праці, Господарності й Підприємництва, дух доброзичливої Конкуренції і здорової Амбіційності. На руїнах і серед хаосу збудуємо цивілізовану українську економіку, яка задовольнить повною мірою потреби та інтереси наших людей, динамічно розвиватиметься і виведе Україну на передові позиції в світі. Ми об'єднаємо усіх громадян України, незалежно від їхньої національності, партійності, віросповідання, довкола національної ідеї. Бо тільки в сильній, незалежній і демократичній Україні всі ми житимемо заможно.

Іван ВАЛЕНЯ,
народний депутат України.

Продиктовано в номер

«Останкіно»: бажане — за дійсне?

Правду про інцидент в Одесі ми докладно розповіли у вчорашньому номері «Голосу України». Отож не думали вже повертатися до цієї теми. Та — «Останкіно» змушує. Бо продовжує дезінформувати. У вівторок увечері ведуча програми «Новини» Тетяна Комарова знову безапеляційно говорила про якийсь арешт, а потім звільнення «російських матросів» спецназівцями України. Щодо «арешту», то й ми про це вже все сказали у вчорашньому номері, повторюватися не будемо. А різонув слух вислів — «російських моряків», на чому варто зупинитися.

Звідки в українській Одесі, на береговій базі такі з'явилися? Чи, може, й сама ота база, за «Останкіно», — російська? Отож ще раз роз'яснюємо: ні, немає тут ні такої бази, ні таких моряків. А був дивізіон ЧФ, що підпорядкований і Україні й Росії. І зараз отой дивізіон, за бажанням більш як трьох чвертей його особового складу та військовою доцільністю, реформується в бригаду українських Збройних Сил. На яких умовах — українські й російські компетентні органи, думаємо, домовляться. Мало того: моряки-офіцери, про яких так піклується коментатор «Останкіно», зараховуючи їх до своїх співвітчизників, є... громадянами України. Отак!

Можна було б віднести пасаж Т.Комарової просто до обмовки. Якби оте твердження раз по раз не повторювалося й деякими іншими засобами масової інформації Росії, якби не впливало там на громадську думку. Необережно чи зумисно мовлене неправдиве слово може спричинити (і спричиняє!) у декого таку реакцію: українці, мовляв, росіян зобижають, а коли так — то й до них треба відповідно!

Чи ж на користь нашим відносинам вся ота брехня? Чи не краще було б не породжувати протистояння, не поспішати з такими твердженнями, спокійно у всьому розібратися, а вже потім донести до слухачів та читачів правду? Тим більше, що спеціальні українська та російська комісії і отой конфлікт, і проблеми ЧФ загалом, зараз розглядають, аби знайти взаємоприйнятні розв'язання. Чи, може, комусь вигідніше зовсім інше, отож і видає бажане за дійсне?

Сфальсифіковані голоси

Факти голосування однією особою за трьох, чотирьох, навіть п'ятьох громадян виявлено на двох дільницях Виноградівського виборчого округу № 170. І таких порушень зафіксовано понад 300. Допущені й деякі інші відхилення від законодавства. Голова та секретар окружної комісії Ю. Естінко та А. Балаж офіційно визнали, що «дільничні комісії № 12 та № 18 порушили вимоги Закону стосовно складання списків виборців, організації голосування та видачі бюлетенів». Про це повідомлено Центрвиборчком. Сюди ж із відповідною скаргою звернулася кандидат у депутати України Ганна Монастирецька, котра через сфальсифіковані голоси не пройшла до другого туру виборів.

Ядерний бартер розпочався

Як повідомив віце-прем'єр-міністр Валерій Шмаров, 11 квітня на Запорізьку АЕС прибув перший двадцятип'ятитонний контейнер з ядерним паливом в рахунок компенсації за вивіз з території України ядерних боєголовок.

Раптово на 64 році пішов з життя генеральний директор Полтавського виробничого об'єднання медичного скла ПУЧИХІН Кім Олександрович.

За 44 роки своєї трудової діяльності він пройшов шлях від робітника до керівника великого державного виробничого об'єднання.

Світла пам'ять про покійного завжди залишиться в серцях друзів і колег по роботі.

Колегія Держкоммедбіопрому.

ПЕРЕСЕЛЕНЦІ З КАЗАХСТАНУ

Поки власті на найвищих рівнях вирішують проблему міграції німецьких родин із Казахстану в Південну Україну, ті самостійно переселятимуться у приазовські степи.

...Карл Бенке народився у селі Іскра Люксембурзького (нині Розівського) району на Запоріжжі. Від 1941-го жив і працював у Карагандинській області. На старість вирішив з дружиною Фрідою Бевер переїхати на благословенну запорізьку землю.

Оскільки село Іскра вже не існувало, переселилися вони в колгосп «Іскра» Куйбишевського району, село Зелений Гай.

Із Бенке-старшим в наші краї прибули його сини Яків, Федір, Карл і Олександр із сім'ями, а також дочки Ірина Лісс та Фреда Шнайдер з чоловіками та дітьми.

Ще раніше в Зразковому оселився Ольфред Вульферт. Його сестра Ірина разом з чоловіком уже одержала колгоспний будинок у Зеленому Гаю.

Правління місцевого колгоспу «Іскра» охоче прийняло казахстанців, адже робочих рук в господарстві обмаль. Чоловіки пішли працювати будівельниками, трактористами, електриками, жінки — доярками, ветфельдшерами, медиками, рядовими колгоспницями.

Німецькі сім'ї поселилися у літніх кухнях, для них колгосп зводить будинки. На осінь і входини будуть.

В усіх молодих німецьких родинах — по кілька дітей. Вони відвідують неповну середню школу в Зразковому та дитячий садок у Зеленому Гаю і потроху опановують українську мову.

Костянтин ПРИЧИНЕНКО.

Запорізька область.

НЕ ПИЙ ГОРІЛКУ, ВАРТОВИЙ!

Рядовий С. стояв на варті важливого об'єкту. До нього підійшли двоє, одного з яких караульний знав, і запропонували випити. Солдат не відмовився. Але вже після першої чарки знепритомнів (як з'ясували пізніше, в самогоні була сильно діюча отруйна речовина). «Гості» разом з автоматом з повним боєкомплектом зникли.

Півдня знадобилося працівникам міліції, аби вийти на Р. (рядового із тієї частини), а відтак і на його спільника — Дмитра А., уродженця м.Можайська, раніше засудженого. Саме він спокусив солдата на злочин. А щоб «прив'язати» до діла, ще й звів з сестрою, котра надто суворими поглядами на мораль не відзначалась. Автомат з патронами було вилучено зі схованки, що була під товщею води Латориці. А згодом оперативники встановили і особу покупця грізної зброї. Ним виявився один із авторитетів закарпатського кримінального світу, за яким тягнеться чималий шлейф важких злочинів.

Микола ГОРВАТ.

Закарпатська область.

«ВО ВСЕМ НУЖНА СНОРОВКА, ЗАКАЛКА, ТРЕНИРОВКА...»

У спорті виступові передують багатоденні тренування, у цирку — репетиції. Щоб сфотографувати, як працюють з тиграми київські дресирувальники народні артисти України Людмила і Володимир Шевченки, фотокореспондентові довелося ввійти у клітку. І поки Людмила лагідно поплескувала по щоці смугасту «кицю», Володимир страхував свого тезка-фотокора: киця — кицею, а пильнуй.

На знімку: Людмила ШЕВЧЕНКО на репетиції.

Фото Володимира ФАЛІНА (Укрінформ).

Допомагають сіяти

На Буковині в розпалі сівба цукрових буряків. Ця культура займає значну частку колективних площ. Темпи робіт задовільні, оскільки господарства області завчасно полагодили техніку, запаслися пальним, висококондиційним насінням.

У багатьох селянських спілках почали впроваджувати німецьку технологію вирощування солодких коренів, що забезпечує високі й сталі врожаї при незначних трудозатратах. Зарубіжні фахівці привезли насіння, гербіциди, обладнання. Більшість операцій виконуються під їхнім наглядом.

Цього року без сапи й жіночих мозолів цукрові буряки в області вирощуватимуться на трьох тисячах гектарів.

Василь БАБУХ.

Чернівецька область.

Буде і паска, і до паски

Виконком Луганської міськради народних депутатів прийняв рішення «Про проведення днів благодійності і милосердя в Луганську». В перші дні травня, зокрема, буде розіграна грошово-речова пасхальна лотерея, проведено благодійний аукціон. Виручені кошти підуть на спеціальний рахунок, що використовується для соціального захисту населення міста. Всім малозабезпеченим будуть вручені пасхальні подарунки, виплачені одноразові грошові допомоги.

Але ж і вони живуть не хлібом єдиним. Тому в травневі святкові дні для них будуть організовані благодійні концерти, спектаклі, спортивні змагання.

Анатолій КОБЕЛЬНЮК.

Луганськ.

НАШІ ФІЗИКИ ЧОГОСЬ ВАРТІ

Створене 1990 року Українське фізичне товариство, що об'єднує понад 2 тис. вчених Академії наук України, вузів та галузевих науково-дослідних інститутів, стало колективним членом авторитетного у науковому світі Європейського фізичного товариства. Його щорічна сесія відбулася наприкінці березня ц.р. у Кракові на базі Інституту фізики Ягеллонського університету. Українських фізиків представляли віце-президент Товариства, ректор Львівського університету професор Іван Вакарчук, професор Йосип Стахіра із Львова, професор Едуард Руденко із Києва. Всі вони відзначають доброзичливе ставлення до України відомих вчених Європи.

Високо оцінивши роботу своїх українських колег, представники Великобританії, Нідерландів, Польщі наголосили на тому, що статут і робота Українського фізичного товариства точно відповідають сучасним вимогам об'єднання фізиків Європи. Українське фізичне товариство зобов'язалось виконувати вимоги європейського статуту у повному обсязі.

Рішення про прийняття нового члена Європейського фізичного товариства було одноголосним.

«Інтелект».

СЕРТИФІКАТИ — НА ГАЗИФІКАЦІЮ

Для пенсіонерів райцентру Ківерці, що на Волині, немає сьогодні проблеми, як розпорядитися своїм майновим сертифікатом. З ініціативи голови Ківерцівської районної Ради народних депутатів Володимира Жгутова в районному центрі на добровільних засадах створено кілька вуличних кооперативів, які займаються приватизацією приватного житла. Тепер пенсіонер, який хоче підвести до власного будинку природний газ, може використати на цю справу свій майновий сертифікат.

Богдан БЕРЕКЕТА.

Волинська область.

ГУРТОМ І БАНДИТА ЛЕГШЕ СХОПИТИ

До лейтенанта гвардії Володимира Яковенка та прапорщика гвардії Віктора Лисенка, котрі чергували біля резиденції посла Хорватії в Україні, звернулися двоє працівників карного розшуку. З'ясувалося, що під час затримки трьох підозрюваних у скоєнні злочину один із затриманих, що мав при собі газовий пістолет, утік і сховався у будинку навпроти дипломатичного об'єкту. Міліціонери конче потребували допомоги гвардійців.

Терміново зв'язавшись із оперативним черговим по частині майором гвардії Анатолієм Майсюрою, вони швидко отримали від нього всі необхідні вказівки.

Лейтенант гвардії В. Яковенко та один із працівників органів внутрішніх справ мерщій кинулися за останнім членом зграї. Невдовзі на місце пригоди прибула й група затримання. Спільними зусиллями міліціонерів і гвардійців порушника закону взято під варту.

Ігор КРОЛЬ,
старший лейтенант гвардії.

ЯК ЧОЛОВІК ПАМ'ЯТЬ ВТРАТИВ

Трагічно закінчилося свято з нагоди народження сина для одного із жителів Шевченківського району Харківщини. Батько на радощах вирішив пригостити своїх друзів горілкою, яку, як відомо, тепер можна купити трохи не на кожному кроці. Але, на жаль, погуляти веселій компанії від душі не вдалося. Застілля закінчилось тим, що всі четверо приятелів потрапили до лікарні з діагнозом: отруєння сурогатом алкоголю. Отруйні хімічні сполуки, що входили до так званої горілки, дали рецидив психічних відхилень. Найбільше не пощастило батькові двох дітей. Він переніс клінічну смерть, реанімацію і параліч. Правда, лікарі сподіваються, що параліч тимчасовий. А от щодо відновлення пам'яті — оптимістичних прогнозів небагато.

Микола КОСИЙ.

Харків.

Надзвичайний і Повноважний Посол Держави Ізраїль Цві Маген

«Нам ніхто не допоможе, якщо ми самі собі не допоможемо»

Представляємо дипломатів в Україні

ІЗ ДОСЬЄ «ГОЛОСУ УКРАЇНИ»

Народився в 1945 році в СРСР. У 1957 році емігрував до Ізраїлю. Служив в ізраїльській армії, з 1987 року працював у бюро прем'єр-міністра. За освітою історик-політолог. Дружина — економіст. Виховує четверо дітей: доньці — 19 років, вона служить в армії, 19-літній син навчається в гімназії і двоє 5-річних близнюків.

— Пане посол, важливим фактором розвитку українсько- ізраїльських взаємин є інтенсивна співпраця наших країн у галузі економіки. Але поки що негусто ізраїльських бізнесменів в Україні, та й значних інвестицій в українську економіку поки що нема...

— Я не зовсім би з цим твердженням погодився. Справді, є деякі проблеми. Але у вашій країні вже працюють сотні ізраїльських підприємців. Я знаю про роботу в Україні наших державних фірм. Проте посольство не володіє інформацією про коло діяльності малого бізнесу. Наше дипломатичне представництво робить усе можливе для налагодження якомога тісніших економічних взаємин між нашими державами. І результати, сподіваюся, будуть уже в цьому році або й протягом найближчих тижнів. Ми очікуємо візиту в Україну представників ізраїльських економічних відомств і підприємців. Проте ні для кого не таємниця, що нині тут досить важко працювати через відсутність відповідної інфраструктури. Та й не кожен бізнесмен готовий ризикувати. Але вже нині напрацьовано немало контактів.

— Які ділянки економіки найбільш перспективні для співробітництва підприємців наших країн?

— Передовсім хотів би сказати про великі можливості в сільському господарстві. Адже відомо, що в нашій державі ця галузь одна з найрозвинутіших у світі. Ми могли б надавати вам потужну допомогу в розв'язанні такої проблеми, як конверсія військово-промислового комплексу. Значного рівня ми досягли в галузі новітніх технологій, зокрема це стосується електроніки. Маємо проекти також у хімічній промисловості, металургії, нафтопереробці. Існують ще сотні напрямків. Є й ті, хто хоче продавати на Хрещатику апельсини, а це теж бізнес.

— Нині йде становлення української армії. Відомо, що Ізраїль має в цьому великий досвід. Чи можлива реалізація спільних програм у військово-технічній галузі?

— Так, є такі можливості і взаємна зацікавленість. Вже нині ми багато робимо в цьому напрямку і будемо надалі співпрацювати.

— Певне, добрим поштовхом для поглиблення двосторонніх відносин був би приїзд до Києва найвищих керівників вашої держави...

— Візит прем'єр-міністра Ізраїлю відбудеться впродовж цього року. А зараз очікуємо приїзд в Україну міністра закордонних справ Шимона Переса, що планується через кілька тижнів. Згідно з нашою політичною системою глава зовнішньополітичного відомства є другою особою в державі. Тому сподіваємося, що багато питань у ході цього візиту на високому рівні буде розв'язано.

— Пане Маген, увесь світ спостерігає за ізраїльсько-палестинськими переговорами. Адже є всі можливості для того, щоб на карті світу поменшало гарячих точок. Проте деякі оглядачі насторожено сприйняли активізацію російської дипломатії довкола миротворчого діалогу...

— Ніхто не захоплений такими кроками Москви. У цьому процесі Росія бере участь уже історично і є його гарантом. Росіяни спробували зробити якісь окремі кроки. Але, як відомо, ми повернулися до прямих контактів з палестинцями.

— Чи можлива тут якась допомога України, при цьому без будь-якого втручання у миротворчий процес?

— На принциповому рівні можлива, але на практичному — це не так просто. Все залежить від того, якою вона буде, бо підхід Ізраїлю до цього питання такий, що нам не потрібні посередники. Політичні проблеми ми хочемо розв'язувати під час безпосередніх контактів. Усі попередні спроби посередництва не давали добрих результатів. Проте Україна вже частково бере участь у цій миротворчій справі.

— Протягом тривалого часу наші народи прагнули до своєї держави. І, певне, як ніхто інший, ми добре розуміємо проблеми безпеки. Чи потребує, на вашу думку, ситуація, що нині склалася у світі, якогось юридичного закріплення, окремого договірного процесу або формування нових геоструктур безпеки?

— Я вважаю, що у складних ситуаціях передовсім треба намагатися домовитися з тим, від кого може йти загроза. Я не впевнений, що будуть добрі гарантії безпеки від якихось нових структур. І незважаючи на те, що ми беремо участь у багатьох міжнародних договорах, сподіваємося на власні сили. Це я можу порадити і українцям. Деколи треба навіть і дорогою ціною домовлятися з іншою стороною, з якою часом дуже важко вести переговори. Проте ви бачите, що Ізраїль іде на мирні переговори і безпосередні контакти, бо наших проблем за нас ніхто не розв'яже. Якщо ми самі собі не допоможемо, то нам ніхто не допоможе. Про це свідчить історичний досвід.

— Наші народи потребують більшої поінформованості про життя один одного. Це сприятиме взаєморозумінню не тільки на політичному рівні.

— Хочу наголосити, що наші народи мають багате історичне коріння. Ми дуже схожі. Я думаю, що окрім великої української діаспори за океаном чи не найбільше друзів Україна має у нас — в Ізраїлі. У кожної держави свої інтереси. Але симпатія — це не так мало, як декому здається. Крім того, ми містимося в одному стратегічному регіоні. Наші країни перебувають у самій середині нового геополітичного процесу. Тож маємо широке поле для співпраці.

— Дякую за бесіду. Дуже приємно, що ми говорили українською мовою...

— Я з великою охотою вивчав вашу мову. Я глибше пізнаю вашу країну, культуру і чарівних людей.

Інтерв'ю провів Тарас ПЕТРІВ.

А як у них!

Врятується один із десятьох...

«Є досить підстав вважати нікотин за наркотик», — заявила головний хірург США Дж. Елдерс. Сигарети є класичним «засобом постачання» цієї речовини курцям, які відчувають до неї наркотичну пристрасть, зазначила вона в інтерв'ю телекомпанії Сі-бі-ес.

Дж.Елдерс застерегла від прийняття непродуманих заборонних заходів щодо тютюну. «Негайна заборона сигарет навряд чи розв'яже проблему, бо залишаться мільйони американців, які перебувають у залежності від цього наркотика», — наголосила вона. Однак люди повинні знати, що «паління убиває їх». За її словами «щорічно сигарети забирають життя 435 тис чоловік, а внаслідок застосування інших наркотичних засобів гине менш як 20 тис чоловік».

Головний хірург зазначила, що сьогодні необхідно поставити під жорсткий контроль федеральних органів США виробництво і торгівлю тютюновими виробами, а також їх якісний склад. Першочерговим заходом боротьби з палінням вона назвала заборону реклами сигарет, жертвами якої щоденно стають 3 тисячі американців. «Ми не дозволяємо рекламувати кокаїн чи героїн, — підкреслила Дж. Елдерс. — Але немає жодного відомого нам наркотика, залежність від якого була б сильніша, ніж від нікотину, і все ж таки ми дозволяємо тютюновій промисловості брати під приціл наш власний народ».

Проблема боротьби з палінням стала однією з основних тем дискусій у США наприкінці березня після того, як під час слухання в одному з комітетів конгресу керівник управління з питань якості продовольства і медикаментів Д.Кесслер закликав увести жорсткий урядовий контроль за виробництвом, якістю та поширенням тютюнової продукції, а також прийняти рішення, належить чи ні нікотин до розряду небезпечних наркотиків.

Великого резонансу набуло також його твердження, що компанії-виробники тютюнових виробів провадять систематичні дослідження, спрямовані на те, щоб посилити пристрасть курців до тютюну. За його словами, щороку 17 мільйонів американців намагаються кинути палити, але лише одному з десятьох вдається це зробити.

Михайло МЗАРЕУЛОВ.

Литовський калейдоскоп

Останні передачі «Останкіно»?

Вже понад місяць громадськість країн Балтії непокоять прогнози щодо скорочення трансляції програм каналу «Останкіно». І вони мають під собою цілком реальний грунт: російська телекомпанія заборгувала Естонії, Латвії і Литві близько 430 тисяч доларів. У цьому зв'язку Естонія припинила ретрансляцію програм «Останкіно». Латвія також має намір наслідувати її приклад. Литва збирається скоротити трансляцію «останкінських» телепрограм на 30 відсотків, а ефірний час, що звільниться, передати приватним телекомпаніям. Заступник голови російської державної телерадіокомпанії «Останкіно» Г.Шевельов сказав, що в неї поки що немає коштів платити за ретрансляцію своїх телепередач і запропонував оплачувати їх самим балтійським країнам. Такий стан спричиняє гостре невдоволення російськомовної частини населення цих країн, бо для більшості з неї телеканал «Останкіно» є, практично, єдиним зв'язком з історичною батьківщиною, а для багатьох і єдиним джерелом інформації. До того ж рейтинг передач цього каналу значно вищий за інші, що існують паралельно з ним.

Битва навколо літа

Не встигла литовська національна валюта дожити до своєї річниці, як «пристрасті за літом» спалахнули з новою силою. Наприкінці березня в Литві було прийнято закон про надійність літа, в результаті чого вирішено було «зв'язати» його з доларом США. Встановлено й курс — чотири літа за один долар. Голова правління банку Литви був проти такого рішення, мотивуючи свою позицію тим, що стабілізувати літ можна було б і «класичними» банківськими методами, про що свідчить курс цієї валюти, що майже півроку стабільний. Частина керівників литовських банків підтримала закон про надійність літа, вважаючи, що «у зв'язку» долара з літом є логіка, бо близько 80 відсотків валютних розрахунків у Литві здійснюють саме в доларах. Представник опозиції А.Терляцкас виступив з цього приводу з відкритим листом, в якому заявив, що «закон про надійність літа, прийнятий волею більшості в сеймі, повністю зруйнує економіку Литви і змусить її вступити до реорганізованої російської імперії СНД».

Надія ДОРОНІНА.

Вільнюс.

Продиктовано в номер

... І закусили «зайчатиною»

Договір про об'єднання грошових систем Білорусі й Росії підписали прем'єр-міністри двох держав В.Кебич і В.Чорномирдін. Планують, що процес об'єднання відбуватиметься у два етапи. На першому — вже з травня цього року — буде скасовано мито у торгівлі, плату за транзит російських вантажів через білоруську територію, Росія безплатно орендуватиме білоруські об'єкти стратегічних збройних сил. Другому етапові — безпосередньому обміну білоруських «зайчиків» на російські рублі за курсом 1:1 — має передувати опитування народу Білорусі щодо об'єднання грошових систем. До того ж, уся кредитно-грошова політика на спільному російсько-білоруському фінансовому просторі визначатиметься одним органом — Центральним банком Росії.

Політики підтримали військових

Ситуацію навколо міста Горажде після бомбардування натовськими літаками позицій боснійських сербів неподалік од цього населеного пункту обговорила Рада Безпеки ООН. Голова РБ К.Кітінг (Нова Зеландія) повідомив, що більшість учасників обговорення відверто висловила свої погляди на проблему. А загальна думка така, що повітряна атака була важлива з огляду на загрозу життю персоналові ООН у цьому районі. На засіданні РБ обговорювалася також процедура, яку слід застосовувати в таких випадках у майбутньому.

Пошук формули миротворчих дій

Воєнні аспекти можливої миротворчої операції у зоні абхазького конфлікту обговорювали на засіданні в Женеві учасники робочої групи з цього питання. У нараді взяли участь представники грузинської й абхазької сторін, спостерігачі від ООН та Росії. Однак ця група не уповноважена приймати остаточного рішення, хоча за результатами її роботи представник генерального секретаря Е.Бруннер і генеральний секретар ООН Б.Галі сформулюють пропозиції Раді Безпеки щодо врегулювання грузино-абхазького конфлікту. На думку одного з представників ООН, висловлену на засіданні, лише РБ має повноваження вирішувати, відправляти чи ні «голубі каски» до зони бойових дій.

Чого й слід було чекати

«Головними організаторами кривавих подій у Вільнюсі 13 січня 1991 року слід вважати тодішнього радянського керівника М.Горбачова і Голову Верховної Ради Литви В.Ландсбергіса». Так заявили на допиті у Верховному Суді Литовської Республіки колишні лідери забороненої компартії Литви М.Бурокявічус і Й.Ярмолавічус. Як відомо, ці особи проходять у справі керівників організації «Єдність», що її звинувачують у спробі державного перевороту в 1990—1991 роках.

Три роки на боротьбу з тероризмом

Указ Президента Х.Мубарака про продовження надзвичайного стану в Єгипті ще на три роки схвалили Народні збори країни. Це зроблено для того, щоб запобігти загрозі єгипетському суспільству з боку терористичних угруповань. Як відомо, закон про надзвичайний стан набув чинності ще в 1981 році після вбивства тодішнього Президента А.Садата.

За словами прем'єр-міністра Єгипту А.Сіткі, заходи, передбачені законом про надзвичайний стан, не поширюються на свободу слова і думки в межах законності.

Хто і що заважає співробітництву?

Учора в посольстві США у Києві відбулася зустріч з представниками американських підприємств, які діють на українському ринку. Під час бесіди обговорено складні проблеми україно-американського економічного співробітництва та перспективи подальшої роботи фірм США у нашій країні.

За повідомленнями наших власних кореспондентів та зарубіжних інформагентств.

ОТЕЦЬ-ПРОВОКАТОР І «КОМСОМОЛКА»

Релігія

Вони згідні на спільний стриптиз хоч перед усім світом: їм потрібний скандал

Небагато людей, читаючи звичні вже антиукраїнські публікації на сторінках московської (але не тільки московської) преси, розуміє, що це психологічна війна. Ця війна має свою стратегію і тактику, пріоритетні і другорядні цілі, свій авангард, свою матеріальну базу. Коли вона виходить на канал «Останкино», то не бачить її тільки той, хто не хоче бачити.

Часом цей «авангард» осмикує інтелігенція, ніяково нагадуючи про рамки пристойності. Часом осмикує режисура, нагадуючи про доцільність і ефективність. А взагалі все йде за законом напівбожевільного героя Достоєвського Кирилова: «если Бога нет, то все дозволено».

Більшовизм не виробив конструктивних форм якоїсь організації суспільства. Зате він зумів зорганізувати війну всіх проти всіх, поділивши нації на два табори, поділивши сім'ю на ворожі групи і поділивши надвоє людину на тому місці, де вирвано з її серця віру.

Наступ тривав і триває безперервно. Там, де антиукраїнська, так звана «антинаціоналістична», пропаганда не припинялась ніколи, нинішня розв'язність доводить людей уже до істерії. А там, де в людей прокинулося почуття національної гідності, ноздрьовщина пробує загнати його знову в підпілля. «Подпольный человек» — це найбільший винахід імперії.

Якби нині хтось великий і добрий простягнув руки: «Зупиніться, безумні! Перед вами прірва, ваш край смертельно уражений насильством, а ви накидаєте йому нову ненависть і громадянську війну», — то, здається, вийшов би манкурт і вистрілив би в нього, як у свою матір.

Але в народі виробилися велика сила стоїчного протистояння тій безбожній силі, що руйнувала його протягом кількох поколінь, і великий досвід. Від спадщини соціалізму нікуди не втечеш, але щоб чекати знову «визвольної місії» старшого брата — цього навіть «русскоязычное население» не захоче.

Психологічна війна саме цей опір хоче зламати.

Візьмемо обстріл перших осіб. Обидва президенти з партноменклатури. До них можна ставитися по-різному. Але пам'ятати, що президент — передусім символ. Українська преса зовсім не займається особою Президента Єльцина. Російська преса постійно зайнята особою Президента Кравчука. Робиться це часто дуже розв'язно.

Візьмемо «Комсомольскую правду». Відколи її почали посилати на Схід України безплатно, вона акуратно публікує більш чи менш відверто антиукраїнські матеріали. Ось за 24.03. Величезна сенсаційна публікація «Как отец Виктор поссорился з отцом нации». Під цією дурнуватою назвою ховаються вимріяні історії «духівника», який дражниться з владою. «Комсомолка» майже обурюється: «ни одно из украинских изданий, за исключением киевской «Вечерки», не рискнуло даже фрагментами процитировать интервью» з минулорічної «Мегаполис-Экспресс». Чому «не рискнуло», а не «опустилося до»?

Що ж там треба було цитувати? Власне, компромат на Митрополита Філарета і Президента Кравчука. О.Мусафірова майже кричить: вам підкинули, а ви не клюєте!

І важко їм пояснити: можна бути проти Президента, проти Філарета, проти депутатів демократичного блоку, але за цього треба залишатися порядною людиною...

Отець, який пише в газету про тайну сповіді, навіть коли це примітивна вигадка,... Отець, який роками носиться з нав'язливою ідеєю «быть выдворенным», бо в нього є американський пашпорт, але немає грошей на квиток... Отець, який має єдине бажання — виїхати, заживши скандальної слави. Тоді, як усі східні області України просять: пришліть нам священика.

Для О.Мусафірової за комсомольськими поняттями це отець-правдолюб. Але редакції шанованих і не дуже шанованих українських газет знають його як особу, котра не приховує того, що їй потрібен скандал у пресі. Кореспондентка публікує довідки психіатричної експертизи, що «В.Прусский лечению не подлежит».

Жодна лікарська довідка не зафіксує тієї хвороби, яка єднає отця Прусського і «Комсомолку». Вони ладні на спільний стриптиз хоч перед усім світом: їм потрібен скандал. Потрібен «до потери сознания», аж до втрати здорового глузду.

Бо хто-хто, а «Комсомолка» повинна знати, що ніякого отця-сповідника вчорашньому секретареві ЦК Компартії з питань ідеології не потрібно, і ніякий номенклатурник, чи то партійний, чи то церковний, не допустить до себе нав'язливого і бездомного отця.

О. Віктор принаймні настільки здоровий, що чудово орієнтується, яка манія і фобія у московських газет і які імена їм треба зачепити в інтерв'ю.

«Рыбак рыбака видит издалека»! Але біда в тому, що один «рыбак» хижий, а другий — благенький (це бачить кожен, хто з ним зустрічався). «Мегаполис-Экспресс» використав його і закрив за ним двері. О.Мусафірова використала його та його довідки і крокодилячими сльозами поплакала над його бідністю й «нелегальним становищем». Вони не куплять йому квитка до Нью-Йорка. Для них чим гірше, тим краще, тим гостріший буде матеріал для нової статті... «Слишком уж много слухов в преддверии избирательной кампании закружилось по стране», — радіє О.Мусафірова і одверто висловлює невдоволення, що скандал не дав сподіваного ефекту у верхніх ешелонах, а псування повітря в нижчих ешелонах — це не те.

Ех, якби ви, сіячі сміття, захотіли поговорити зі справжнім духовним отцем, він би тихо сказав вам:

«У кожного свої інтереси і свої слабини. Від політичних стереотипів, особливо негативних, важче вилікуватись, ніж від шизофренії. Але треба лікуватися. Повернення до імперії, діти мої, вже не буде. І ви приречені плювати проти вітру, аж поки цього не зрозумієте.

Імперія богопротивна: вона нівелює і нищить Божий дар — індивідуальність. Чи то особу, чи націю. Через свою неміч духовну ви ще довго будете боротися за поневолення індивідуальності. І навіть не знаю, чи радити вам хоча б старатися дотримуватись рамок зовнішньої пристойності...»

До всього звичними очима він би поглянув на О.Мусафірову, на її наївні провокаційні вихиляси: «сейчас Прусский на нелегальном положении...

Президент Кравчук, судя по всему, разбираться с ним по закону, в суде, тоже не намерен».

Він покивав би головою: тут про самоповагу нема сенсу говорити. Бо далі «Комсомолка» приснула б йому у вічі словами: «Атеисты, однако, полагают, что отцу Виктору все же не удастся избежать в лучшем случае национальной украинской психиатрической лечебницы».

«Боже мій, — помолився б добрий отець, — скільки їх, отруєних ненавистю, озлоблених, проданих і куплених, на корпунктах, в автобусах, у кабінетах ображають, провокують і смітять. Вони втопили в багні образ Божий і стерли його зі свого лиця. Вірую, Господи, що Ти створиш велике чудо повернення малих сих рабів до образу і подоби Твоєї».

Євген СВЕРСТЮК.

Запитуєте — відповідаємо

За надлишки треба платити

Яку суму повинні платити за обслуговування приватизованого житла ветерани праці за наявності у них надлишків площі?

Ф. Козубський.

Вінниця.

Як роз'яснили нам у Держжитлокомунгоспі України, за обслуговування приватизованого житла ветерани праці сплачують стільки, скільки вносять квартирної плати наймачі державного помешкання.

В одинарному розмірі платиться за обслуговування загальної площі в межах встановленої норми (21 кв. м), а також за зайву площу, якщо її розмір (на всю сім'ю) не перевищує половини норми загальної площі, котру належить мати одній особі. (10,5 кв. м). Плата за обслуговування решти зайвої площі вноситься в подвійному розмірі.

Ветерани праці, які мають особливі заслуги перед Батьківщиною (Герої Соціалістичної Праці та повні кавалери ордена Трудової Слави), члени їхніх сімей звільняються від плати за користування державним житлом або плати за обслуговування приватизованого помешкання та плати за комунальні послуги (згідно із Законом України «Про основні засади соціального захисту ветеранів праці та інших громадян похилого віку»).

Фоторепортаж

Родинне свято

в окремо взятому дитсадку — так можна назвати цей фоторепортаж. Адже в Печерському районі столиці України останнім часом уже стало традицією Всесвітній день сім'ї відзначати в багатьох дитячих закладах. Цього разу свято прийшло в спеціальний дитячий садок № 279 для дітей з порушенням мови, зору.

Начальник райвідділу народної освіти Олександр Федоренко від імені райдержадміністрації подарував дітям кольоровий телевізор, а постійний багатолітній спонсор дитячого закладу начальник управління «Київелектротранс» Леонід Смирнов усім щиро побажав щастя і добра. І так хотілося сказати цим людям теж найкращі слова подяки, адже саме завдяки їм стало можливе свято, котре об'єднує, а не роз'єднує. А взяла на себе всі оргмоменти та влаштування справжньої домашньої атмосфери завідуюча дитсадком Наталя Овчарек.

Як проходило свято? Подивіться на знімки — весело і зворушливо.

Олекса ВАЩЕНКО.

На знімках: сценка «Вийшли в поле косарі»; начальник райвідділу освіти Олександр Федоренко та завдитсадком Наталія Овчарек; смачні українські вареники.

Фото автора.

Колонка власкора

Художник у душі

Академіком хліборобської справи нарекли краяни відомого на весь колишній Союз ланкового Юрія Юрійовича Пітру. Про його рекордні врожаї ходили легенди. Про знатного хлібороба написано чимало книг, статей, знято кінофільмів. Двічі Герой Соціалістичної Праці, він багато років був депутатом Верховних Рад СРСР та України, делегатом з'їздів КПРС та КПУ, але ніколи не прагнув до керівного крісла, привілеїв, завше залишався сумлінним трударем. Відомий американський художник Рокуелл Кент говорив про Пітру: «Людина може бути щасливою лише тоді, коли стане художником у душі. Ви стали такою людиною. Ви безмежно любите свою роботу, землю».

Такий Юрій Юрійович і сьогодні, у своє 80-ліття. Разом з рідними та численними друзями від імені всіх краян ювіляра щиро привітали голова обласної Ради Дмитро Дорчинець та представник Президента на Закарпатті Михайло Країло.

Словаччина йде на зближення

Відбулись переговори експертних груп України та Словаччини про розвиток пунктів пропуску на спільному державному кордоні. Обговорено можливості відкриття ряду додаткових пунктів, будівництва міжнародного пункту ЧОП (Страж) — Чієрна-над-Тисою, організації руху приміського дизель-поїзда Ужгород— Велке Капушани тощо.

Все це сприяло б ефективнішій роботі численних українсько-словацьких СП, що діють у регіоні, туристичного сервісу, вдосконаленню взаємовигідних зв'язків і в інших сферах.

Згадані питання обговорені також на зустрічі керівництва краю з Надзвичайним і Повноважним Послом Словацької Республіки в Україні Робертом Гаренчаром, який побував на Закарпатті.

Суверенний відділок?

На черговій сесії обласної Ради повторно розглянуто питання про створення на базі Ужгородського відділка Львівської залізниці самостійного структурного підрозділу з безпосереднім підпорядкуванням «Укрзалізниці». Відповідні пропозиції вже надсилались «Укрзалізницю» та Міністерство транспорту. Проте позитивного вирішення не знайшли.

Обласна Рада повторно звернулась до Верховної Ради, Кабінету міністрів з проханням вирішити проблему. Подібна вимога міститься й у зверненні залізничників до Президента України.

Ішли у бій легіонери

На Україні, мабуть, мало кому відомо про участь тисяч закарпатців у боротьбі проти фашизму в рядах Чехословацької легії. Це донедавна несправедливо замовчувалося. Про своїх закарпатських побратимів згадали члени товариства ветеранів війни Чехії. Саме з їх ініціативи суттєву матеріальну допомогу для 24 колишніх закарпатських легіонерів виділила Асоціація ветеранів війни «Повітряні мости» (м. Астребі, Англія). Сподіваємося, що про цих героїв згадає і наша влада, громадські організації. Хоча б за нагоди 50-річчя визволення Закарпаття від фашистських загарбників, яке наближається.

Екс-міністр став президентом

Свого часу ідея створення чи не одного з перших на Україні комерційних банків — «Лісбанку» — належала Івану Герцу. Він став і його першим президентом. Сьогодні екс-міністр повернувся до свого дітища. На загальних зборах акціонерів його знову обрано головою ради—президентом «Лісбанку».

«Транзит» не пройшов

Протягом тижня до ужгородської митниці один за одним під'їхало 5 автофургонів, завантажених міддю. Одні з них, згідно з документами, ішли транзитом з Прибалтики, інші — з Молдови. Проте після ретельної перевірки виявилося, що папери у водіїв «липові», а кольоровий метал вивозиться з України. Завдяки професіональним діям митників та працівників СБУ державі повернуто цінної сировини на загальну суму понад 130 тисяч доларів. Ведеться слідство.

Співець Верховини

Відомого українського закарпатського письменника, фольклориста Луку Дем'яна справедливо вважають співцем Верховини. У його збірках правдиво і з великою любов'ю відтворювалось нелегке життя краян. З нагоди 100-річчя від дня народження Луки Васильовича в Ужгороді заплановано провести науково-практичну конференцію та урочистий вечір, а на батьківщині письменника, у Волівці, та Мукачеві, де провів останні роки життя, — літературні вечори, художні читання, інші заходи.

Микола ГОРВАТ.

Закарпатська область.

Прочитайте дітям

«ДАЙ МЕНІ, БОЗЮ, ХОЧ СОЛОМИНКУ...»

Дві сповіді про голодомор 33-го року

І в найстрашнішому сні не приснилося б те, що довелося пережити в ті трагічні роки дівчинці Настусі з автобіографічної повісті Анастасії Лисивець «Скажи про щасливе життя...». Правдиво і з глибокою печаллю розповідає у спогадах авторка про неймовірні страждання, що випали на її дитячу долю. Про приниження й мученицьку смерть своїх рідних. Про тяжке тогочасне життя одного з сіл на Київщині — Березані, про часи суцільної колективізації в Україні. Запопадливі «активісти» намагалися пришвидшити колективізацію в селі. Забирали в селян не тільки землю, але й годувальниць-корівок, свиней і курей, останнє збіжжя, навіть пряжу і полотно. При цьому чимало привласнювали.

Настусиного тата геть розорили, ще й на двадцять діб посадили до «холодної» за те, що не подав заяви про вступ до колгоспу.

У колгоспі дохла худоба, багато хліба гнило в полі, чимало картоплі пропадало в колатах...

Почався голод. Щоб якось нагодувати сім'ю хлібом, люди ходили в поле визбирувати колоски. Але вийшов сумнозвісний закон про п'ять колосків. Дорослим за це могли п'ять років тюрми дати.

Настусю із сестрою тато не пускав збирати колоски. Та якось, коли його не було вдома, мама з Настусею подалися в поле, щобназбирати трохи — хоч на перепічку. Аж раптом над'їхав об'їждчик. Він витрусив із торбинки їхні колоски, дістав з кишені сірники і підпалив...

Взимку з голоду в селі почали помирати діти і старі. Не витримавши безпросвітних злиднів, помирає Настусин тато, а за ним — згорьована мама, котра оддавала своїм діткам останній шматочок хліба. Помирає худесенький, як воскова свічка, братик Василько, а за ним опухла сестричка Галя.

Почалися в Настуні сирітські поневіряння. Проте дівчинка розуміє, що треба вижити і шукати свою «точку опори» в житті. І вона її знаходить — в любові до навчання, до праці, до добрих душею людей. І цим заслуговує на їхню повагу. Як відмінниці навчання їй виявляють честь стати під час Жовтневих свят на трибуні. Дівчинку, в якої більшовицький режим заморднував усю рідню голодом, сироту, яка стояла на трибуні голодна і боса, напучували: «Скажи про наше щасливе життя, про колгоспний лад, що приніс щастя селянам та їхнім дітям». Дякуйте, люди, більшовикам!..

Драматизмом 33-го року сповнена й книжечка віршів «Біла молитва братика» письменниці з Луганська Антоніни Листопад. Збірка побачила світ завдяки спонсорам зі США Анастасії та Івановї Горчинським, а також Товариству української мови в Чикаго.

Тут що не рядок, то людський біль і невимовне горе. Маленький хлопчик, умираючи, простягає до ікони худі рученята й просить:

Бозю!
Що там у тебе в руці?!
Дай мені, Бозю, хоч соломинку...
Щоб не втонути в Голодній Ріці...

Або вражаюча за трагічністю «Остання колискова». Мати помила діток, натопила піч маковинням, затулила лядку й комин і сумно заспівала:

Спіте міцно, спіте, діти.
Янгол Божий на порозі.
Вже не буде їсти хтітись.
І не будуть пухнуть нозі...
До ранку всі померли...

Прочитайте ці дві щирі книжечки, що вийшли у видавництві «Веселка». Пам'ятаймо про трагічні часи в нелегкій історії нашої України, пам'ять допоможе нам запобігти повторенню страхіття, влаштованого більшовиками. Будьмо пильними!

Валентин БОГАЄВСЬКИЙ.

Спорт

ЗАЛИШИВСЯ КВАРТЕТ

Пройшли повторні матчі 1/4 фіналу розиграшу кубка країни з футболу.

«Кремінь» (Кременчук) — «Таврія» (Сімферополь). 1:2. Фурсов, 52 (0:1), 69 (0:2), Лень, 90 (1:2). Перший матч — 0:3.

«Карпати» (Львів) — «Волинь» (Луцьк). 2:0. Покладок, 49, з пенальті (1:0), Гурка, 71 (2:0). Перший матч — 1:2.

«Чорноморець» (Одеса) — «Дніпро» (Дніпропетровськ). 1:0. Єремеєв, 41 (1:0). Перший матч — 3:0.

«Верес» (Рівне) — «Торпедо» (Запоріжжя). 1:0. Самардак, 22 (1:0). Перший матч — 1:2.

Несподіванок не сталося, як і прогнозувалося, господарі своїх шансів не впустили. Державне телебачення транслювало другий тайм львівського поєдинку. Що ж, на стадіоні «Україна» ми побачили досить цікавий футбол. Активнішими були господарі, які багато комбінували. Другий їхній гол у ворота лучан був просто картинка: м'яч після потужного удару здалеку дебютанта Гурки влучив у самісіньку «дев'ятку».

На гарному рівні зустріч провів воротар львів'ян Богдан Стронцицький.

Таким чином у 1/2 фіналу 26 квітня і 7 травня зустрічаються **«Карпати» — «Чорноморець»** і **«Таврія» — «Верес»**.

Право

ЗЛОЧИННІСТЬ ЗАГАЛОМ У КРАЇНІ ЗРОСТАЄ, А ВУЛИЧНА, НАВПАКИ, ЗМЕНШУЄТЬСЯ

Такого висновку доходить один із керівників служби охорони громадського порядку МВС України

Злива матеріалів у засобах масової інформації про стан криміногенної обстановки в Україні аж ніяк не сприяє оптимізму. І воно зрозуміло, бо цілком природне бажання кожного громадянина вийти в будь-який час на вулицю без побоювання бути побитим чи пограбованим. Але практика свідчить, що злочинність в Україні зростає.

Щоправда, на тлі зростання злочинності загалом дещо незвичне на перший погляд зменшення кількості вуличних злочинів — щорічно в середньому на 20 відсотків.

Це явище, на мій погляд, не випадкове, бо саме протягом останнього часу органи внутрішніх справ відчули істотну підтримку з боку Президента України, Верховної Ради, уряду. Прийнята торік Державна програма боротьби із злочинністю скоординовує дії правоохоронних органів, об'єднує їхні сили.

У свою чергу, керівництво МВС вжило низку заходів щодо ущільнення нарядів міліції за рахунок раціонального використання сил і завдяки цьому службу щодобово несуть 60 відсотків особового складу підрозділів патрульно- постової служби.

Певну допомогу у забезпеченні правопорядку надають громадяни. У сільській місцевості багатьох областей створено загони самооборони. Так, у Донецьку та Луганську створено робочі загони, у Києві — групи оперативного реагування, у Харкові, Луганську — пости довіри, у Житомирі, Вінниці, Луцьку, Донецьку, Криму — кінне патрулювання, в Ужгороді, Горлівці — патрулювання на велосипедах, у Житомирі — взаємодія з трамвайно-тролейбусним управлінням у питаннях боротьби з правопорушеннями на міському транспорті. Є й інші досить цікаві форми: у Вінниці, Рівному — постійні стаціонарні пости в криміногенних місцях, у Севастополі, Первомайську Миколаївської області — патрулювання з військовослужбовцями, у Львові, Луцьку, Івано-Франківську створено чоти та варти порядку, асоціації добровільних народних дружин.

Особливе місце у системі служби громадської безпеки займають і підрозділи міліції швидкого реагування (ПМШР) «Беркут», створені на початку 1992 року у Києві, Севастополі та усіх обласних центрах України.

Наша служба досить показово продемонструвала свою дієздатність під час пікетування громадянами парламенту України на початку його роботи. Чи не найважче у ті дні було працівникам міліції забезпечити громадський порядок у місті та біля Верховної Ради.

Принагідно згадати і події в Києві, пов'язані з діяльністю так званого «Великого Білого Братства». За ними стежив увесь світ. І хоч би що казали, вважаю, що основний тягар з припинення протиправної діяльності цієї вкрай агресивної секти взяла на себе міліція. Вона ж і забезпечила громадський порядок у місті під час приїзду до Києва з різних країн СНД сотень «братчиків».

Нині, коли спала напруженість тих неспокійних днів і ночей, можу впевнено сказати, що нам вдалося впоратися з тим завданням. Далося це нелегко. На жаль, ми на тривалий час змушені були оголити окремі ділянки нашої роботи, а такі відвернення значних сил та засобів міліції зовсім не на користь справі боротьби із злочинністю.

Певен, що охорона громадського порядку була б набагато ефективніша, якби нам усім вдалося розв'язати ще кілька проблем.

Хоча й посилена патрульно-постова служба міліції додатковою кількістю штатних одиниць, більш як 150 міст України поки що не мають взагалі підрозділів ППСМ. Охорону громадського порядку в них забезпечують лише за рахунок особистого часу та відвернення від виконання основних функцій співробітників міліції інших служб.

У великих містах також відчувається гостра нестача особового складу ППСМ. Для того, щоб довести щільність — один патрульний на одну тисячу населення, нам треба додатково ввести ще 10 тисяч штатних одиниць міліціонерів щонайменше. Якщо провести аналогію з іноземними державами, то в Англії, Голландії, Німеччині на кожного патрульного поліцейського припадає 500-700 жителів, а в США один поліцейський обслуговує 350 чоловік. Крім того, патрульно-постова служба на сьогодні гостро потребує щонайменше 2,5 тисячі автомобілів, запчастин та пального. Не вистачає спецзасобів, форменого одягу.

Але докладніше зупинюся на проблемах загальнодержавного характеру, які значною мірою ускладнюють криміногенну обстановку в Україні.

Як і раніше, однією з найбільш болючих наших проблем залишається поширення пияцтва. Кожний третій злочин скоюють особи у нетверезому стані. А в деяких областях ці цифри сягають за 60 відсотків. П'яні скоюють половину вбивств, зґвалтувань, хуліганств. Торік на примусове лікування направлено більш як дві тисячі хронічних алкоголіків, або 3 відсотки загальної кількості тих, хто перебуває на обліку в міліції та органах охорони здоров'я. Такого у нас ще не було.

За рік ми притягуємо до відповідальності більш як мільйон п'яниць, половина з них проходить через медвитверезники. Але це нікого, як мені здається, не хвилює. Навпаки, тепер, як ніколи, п'ють на виробництві. Осторонь цієї проблеми стоять керівники, трудові колективи. Останнім часом ліквідовано 19 медвитверезників. Невже цей спосіб «боротьби» з пияцтвом виправдовує себе? Проблему попередження пияцтва і зменшення його негативних наслідків треба розв'язувати шляхом об'єднання загальнодержавних зусиль, здійснення комплексу профілактичних, соціально-економічних та інших заходів. Потрібна довгострокова програма, яка відображала б національну антиалкогольну політику України. Нам терміново треба відтворити державну систему профілактики, бо вона фактично розпалася, і міліція, по суті, залишилася сам на сам із злочинністю. Як свідчить статистика, більш як дві третини злочинців це члени трудових і навчальних колективів. Зрозуміло, що у цій системі профілактики попереду має бути міліція. Але без підтримки громадськості їй одній з цим завданням не впоратися.

Вкрай потрібно, щоб нарешті почали працювати комісії, громадські пункти охорони порядку, ради творчих колективів, товариські суди та інші громадські організації.

Що стосується правозахисної політики, то її негайно треба повернути від лібералізації покарання злочинів у бік захисту постраждалих. Картина щодо цього досить невтішна. До кримінальної відповідальності притягують лише 70 відсотків злочинців, а засуджують — лише 60 відсотків. (До позбавлення волі — тільки одну чверть). Переважають покарання у вигляді умовних засуджень, штрафів, відстрочок. Тому протягом минулого року на волі залишились 181 вбивця, 178 гвалтівників, 312 осіб, що вчинили розбійні напади, 2884 грабіжники, 4335 хуліганів та майже 39 тисяч злодіїв. У середньому за рік ми затримуємо до півмільйона дрібних хуліганів. Але покарання дістає лише половина з них, а адмінарешт застосовано тільки до кожного п'ятого. Така безкарність призводить до зухвалості з боку хуліганів.

Гадаю, що назріла нагальна потреба в поверненні до кримінальної відповідальності за повторне скоєння дрібного хуліганства. Було б також доцільно розробити закон посилення відповідальності за хуліганство й пияцтво.

Гострою проблемою також залишається незаконне розповсюдження вогнепальної зброї. Торік органи внутрішніх справ України вилучили більш ніж 10 тисяч одиниць вогнепальної зброї. У переліку вилученого є гранатомети, кулемети, автомати, навіть радіокеровані ракети. А все це — майбутні трагедії і горе людей.

Свого часу ми легковажно відмовилися від допомоги добровільних народних дружин, а тепер пожинаємо плоди цієї непродуманої акції та виправляємо помилки. Спільно з зацікавленими міністерствами та відомствами розробили проект Закону України «Про участь населення в охороні громадського порядку і державного кордону України», який вже передали до Кабінету міністрів України.

Слово — за законодавцями, і ми сподіваємося, що вони підтримають наші зусилля в поліпшенні охорони громадського порядку нашої незалежної і молодої держави.

Володимир ТКАЧЕНКО,
перший заступник начальника Головного управління охорони громадського порядку МВС України, полковник міліції.

ГОЛОС УКРАЇНИ

Засновник — Верховна Рада України.
Видавець — Президія Верховної Ради України.
252019, м. Київ-19, вул. М. Грушевського, 5.
Газета виходить з 1 січня 1991 року.

Головний редактор С. ПРАВДЕНКО.
Редколегія: О. БІЛИК (заст. головного редактора), Л. БРОВЧЕНКО (в.о. заст. головного редактора), А. ГОРЛОВ (перший заст. головного редактора), І. ГРУШКО, В. КРАСНОДЕМСЬКИЙ, С. ПИСАРЕНКО, Б. СИДОРЕНКО (заст. головного редактора), А. СОЛОНСЬКИЙ, В. СУДДЯ (заст. головного редактора).

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.

♦ ТЕЛЕФОНИ: для довідок — 441-88-23; телефакс — 224-72-54; відділ реклами — 441-89-34, 441-89-44.
♦ Рукописів не повертаємо.
♦ Листування з читачами — тільки на сторінках газети.

Свідоцтво про реєстрацію періодичного друкованого видання — КП № 1 від 18.09.1990 р.

♦ За зміст та достовірність інформації у рекламних публікаціях відповідальність несе рекламодавець. ♦ Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій. ♦ За точність викладених фактів відповідальність несе автор.

Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами. Індекс 60955. Тираж 312077.

Комбінат друку видавництва «Преса України». 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.
1 2 3 4 5 6 7 8 9 0
Зам. 0311069.

Газету набрано і зверстано в комп'ютерному центрі «Голосу України».